

[Udenrigsministeren.]

den i går blev fremstillet af statministeren og af mig.

Den ærede ordfører for det konservative folkeparti, det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, omtalte i sin tale i formiddags, at betydningsfulde problemer trængte sig på i forbindelse med det sydslesvigske spørgsmål, og henstillede, at regeringen indkaldte til en forhandling mellem partierne for at tage hele opgaven op fra grunden af og gøre op, hvor vi står, og hvilke muligheder der eventuelt foreligger for at gå nye veje.

Grundlaget for regeringens politik med hensyn til Sydslesvig er det, som folketingets overvældende flertal har samlet sig om, og som er udtrykt i de fem partiers fælleserklæring af 29. juni i fjor. På dette grundlag har regeringen efter indgående drøftelser i det udenrigspolitiske nævn utrættelig varetaget de danske interesser i forbindelse med det sydslesvigske spørgsmål. Hvis jeg har forstået den ærede ordfører rigtigt, er det ikke hans mening at ville ændre dette grundlag. Det er denne basis, på hvilken regeringen vil fortsætte sine bestræbelser, og den vil fortsat gerne med repræsentanter for de partier, der er repræsenteret i det udenrigspolitiske nævn, drøfte de retningslinier, der skal følges, og lytte til forslag fra partierne om nye veje, der eventuelt kunne betrædes.

Det ærede medlem hr. Viggo Starcke omtalte den tidligere handelsministers udsendelse til ambassaden i Washington. Jeg tror, at den glæde, som det ærede medlem antog at hans meddelelser om en væsentlig lønforhøjelse til den tidligere handelsminister ville vække i visse embedsmandskredse, vil blive kortvarig. Jeg er nødt til straks at tage livet af det ærede medlems historie. Den tidligere handelsminister er indtrådt i den stilling, jeg omtalte i går, på samme vilkår, som stillingens hidtidige indehaver har haft. Grundlaget for det ærede medlems antagelse er formodentlig en lønregulering, der har fundet sted på finansministeriets konto på finansloven for finansrådgiveren i Washington, en lønregulering, der er en direkte følge af kronens devaluering. Men jeg vil gerne i denne sammenhæng benytte lejligheden til at sige, at når man omsætter disse dollarbeløb, som der er tale om for vore repræsentanter i Amerika og andre dollarlande, til danske kroner, så virker det misvisende; disse lønninger er ikke så urimelig store, som man må tro, når man læser dem i kroner, som man undertiden vil give offentligheden indtryk af.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen gen-

tog i sin tale for et øjeblik siden forskellige af de påstande, som han mange gange har fremsat, og som jeg ikke tror der er nogen grund til at gå dybere ind på. Da jeg i går med et eksempel har vist det absurde i det ærede medlems påstand om, at det danske udenrigsministerium ikke er andet end et amerikansk ekspeditionskontor, siger det ærede medlem nu: ja, men vi anerkendte Kina, Pekingregeringen, efter England. Javel, det gjorde vi nogle dage efter, at England havde gjort det, men vi har siden optaget normal diplomatisk forbindelse med Kina, og det har hverken England eller De Forenede Stater. Forresten skulle man tro, det måtte glæde det ærede medlem hr. Aksel Larsen, at der er tilvejebragt et normalt og venskabeligt forhold til Østasiens store republik, men det gjorde det altså åbenbart ikke.

Jeg vil gerne udtale håbet om, at bladet „Land og Folk“ i morgen vil referere det ærede medlems tale i samme omfang, som gårsdagens ministertaler er blevet refereret i bladet for i dag.

Endelig omtalte det ærede medlem hr. Aksel Larsen den amerikanske præsidents rejse til Stillehavet, og på grundlag af den direkte foranledning, det ærede medlem gav, vil jeg gerne erkende, at den amerikanske præsidents rejse for at tale med en amerikansk general har fundet sted uden forudgående aftale med mig.

Det undrede ikke det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard, at jeg, som det ærede medlem sagde i dag, ikke forstår hans smerte over, at Danmarks endelige stillingtagen til den atlantiske enhedskommando blev foregrebet „uden rigsdagens drøftelse og direkte billigelse“. Det ærede medlem gav i denne forbindelse udtryk for sine tvivl, om jeg i det hele taget, som han sagde, er i stand til at nære så stærke følelser i forholdet til det høje ting, at det giver sig udtryk i smerte. Det ærede medlem har imidlertid ikke citeret mig helt rigtigt. Jeg holdt mig fra at lodde dybden af det ærede medlems smerte, jeg søgte blot at lindre den ved at minde om, at rigsdagen jo allerede havde givet sin tilslutning til selve Atlantpagten.

I anledning af det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaards afsluttende elskværdighed om grænsen mellem „nødvendigheden af at fastholde visse principper og opportunisme“ vil jeg gerne sige, at det ærede medlem er ikke den eneste, der interesserer sig for spørgsmålet om rigsdagens medvirken i sager af denne karakter. Det ærede medlem må tillade også en anden en at have en mening om forståelsen af grundlovens § 18, der indeholder reglerne om rigs-